

YOUNG
ADULT

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu

ALICE OSEMAN

Traducere din limba engleză de
Mihaela Doagă

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Redactare:
Carmen Botoșaru

Copyright copertă:
© Alice Oseman

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Dan Crăciun

Corectură:
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OSEMAN, ALICE

Solitaire / Alice Oseman ; trad. din lb. engleză de Mihaela Doagă. -

București : Pandora M, 2024

ISBN 978-606-978-796-0

I. Doagă, Mihaela (trad.)

821.111

Titlu original: Solitaire

Autor: Alice Oseman

Copyright © Alice Oseman 2017

Originally published in the English language in Great Britain by HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollinsPublishers Ltd. under the title: SOLITAIRE

Translation © Pandora M, 2024, translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Alice Oseman asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © Pandora M, 2024
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

ISBN: 978-606-978-796-0

Nota autoarei

Cartea de față conține referiri la sinucidere și tentative de sinucidere, la ideea suicidară, autovătămare, depresie, tulburări de alimentație și comportamente obsesiv-compulsive. A se citi cu precauție și în mod responsabil și, pentru avertismente mai detaliate privind conținutul, vizitați: aliceoseman.com/extras/content-warnings.

În *Solitaire* veți regăsi câteva personaje din seria mea de romane grafice, *Heartstopper*, iar acțiunea din carte are loc concomitent cu evenimentele din *Heartstopper: Volumul 4*. Pentru cititorii care au descoperit cartea de față după ce au citit *Heartstopper*, vă rog să rețineți că povestea de aici este complet diferită ca ton. Romanul de față a fost scris în 2012, cu mult înainte să creez *Heartstopper*, și explorează teme mai sumbre. S-ar putea ca *Solitaire* să nu fie o lectură potrivită pentru toți cititorii cărora le-a plăcut *Heartstopper*.

În 2020, mi s-a oferit oportunitatea incredibilă de a reedita *Solitaire* și de a face anumite modificări. Astfel,

am putut armoniza mai bine acțiunea cărții de față cu evenimentele din *Heartstopper* și, de asemenea, am putut modifica diverse aspecte ale poveștii care mi s-au părut nocive sau cu caracter senzațional. Le sunt extrem de recunoscătoare cititorilor mei care încă îmi doresc să-mi citească operele mai vechi, precum și editorului meu, care mi-a susținut atât de entuziast publicațiile anterioare.

Le mulțumesc nespus de mult tuturor celor care au fost interesați de scrierile mele!

Alice Oseman, august 2020

— *Iar defectul dumneavoastră este înclinația de a-i disprețui pe toți.*

— *Și al dumneavoastră, replică el zâmbind, este de a-i înțelege pe ceilalți greșit, cu bună știință.*

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*¹

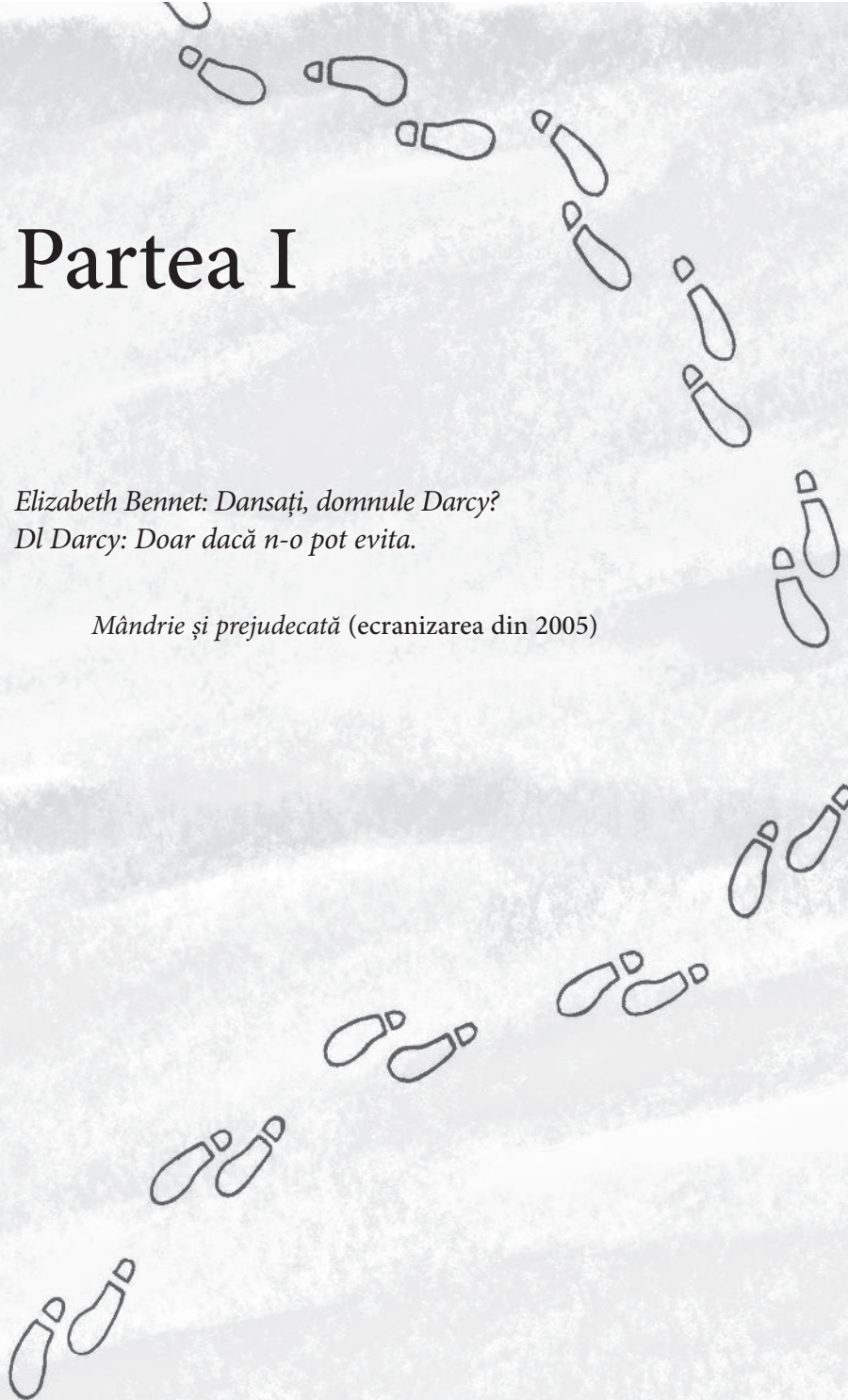
¹ Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*, traducere de Anca Florea, Corint, București, 2014, p. 69. (N.t.)

Partea I

Elizabeth Bennet: Dansați, domnule Darcy?

Dl Darcy: Doar dacă n-o pot evita.

Mândrie și prejudecată (ecranizarea din 2005)

Unu

Imi dau seama, intrând în sala comună a elevilor, că majoritatea persoanelor de-aici sunt aproape duse de pe lume, iar eu nu fac excepție. Știu din surse sigure că tristețea de după Crăciun e o emoție perfect normală și că e de așteptat să te simți oarecum apatic după „cea mai fericită“ perioadă a anului, dar eu nu mă simt prea diferit de cum m-am simțit în Ajunul Crăciunului sau în ziua de Crăciun, ori în orice altă zi de când a început vacanța. M-am întors la școală și a început un nou an. N-o să se întâmple nimic.

Stau încremenită. Eu și Becky ne uităm una la alta.

— Tori, îmi spune, arăți un pic de parcă ai vrea să te sinucizi.

Ea și restul lumii din Gașca Noastră s-au tolănit pe câteva scaune rotative înșirate în jurul birourilor pentru calculatoare din sala comună. Fiind prima zi de școală, fetele dintr-a doispea și-a treispea au făcut eforturi uriașe în materie de coafură și machiaj și imediat am sentimentul că nu sunt la înălțimea standardelor.

Mă trântesc pleoștită pe un scaun și dau din cap cu un aer filosofic.

— E amuzant pentru că e adevărat.

Se mai uită un pic la mine, dar fără să mă vadă de fapt, și râdem de ceva ce n-a fost amuzant. Becky își dă seama apoi că n-am chef de nimic, așa că se îndepărtează. Eu îmi las capul pe brațe și aproape că ațipesc.

Mă numesc Victoria Spring. Cred că ar trebui să știți că nascocesc o mulțime de chestii în sinea mea și apoi mă întristez din cauza asta. Îmi place să dorm și îmi place să scriu pe blog. Și într-o zi voi muri.

Rebecca Allen este, probabil, singura mea prietenă adevărată în momentul de față. Probabil că e și cea mai bună prietenă a mea. Încă nu sunt sigură dacă există vreo corelație între aceste două lucruri. În orice caz, Becky Allen are părul foarte lung, violet. Am observat că, dacă ai părul violet, oamenii se uită des la tine, astfel că devii un personaj recunoscut de multă lume și extrem de popular printre adolescenți — genul de personaj pe care toată lumea susține că-l cunoaște, deși probabil că n-a vorbit niciodată cu el. Are o mulțime de followeri pe Instagram.

În momentul ăsta, Becky stă de vorbă cu o fată din Gașca Noastră, Evelyn Foley. Evelyn e considerată o tipă „aparte” pentru că are un păr zburlit și poartă coliere cool.

— *Adevărata* întrebare însă, spune Evelyn, este dacă există tensiune sexuală între Harry și *Malfoy*.

Nu sunt sigură că Becky o simpatizează sincer pe Evelyn. Uneori cred că oamenii doar se prefac că se plac unii pe alții.

— Doar în *fan fiction*, Evelyn, îi răspunde Becky. Te rog eu, nu-ți împărtăși fanteziile decât cu motorul tău de căutare.

Evelyn începe să râdă.

— Tot ce vreau să spun este că Malfoy îl ajută pe Harry până la urmă, nu? Și-atunci de ce îl hărțuiește timp de șapte ani? Îi place de el în secret!

La fiecare cuvânt bate din palme. Asta chiar n-o ajută să-și susțină punctul de vedere.

— Este un lucru dovedit că-i tachinăm pe cei de care ne place, continuă Evelyn. Argumentul psihologic este incontestabil în cazul ăsta.

— Evelyn, începe Becky. *În primul rând, detest* ideea fanelor cum că Draco Malfoy ar fi vreun suflet frământat care caută izbăvire și înțelegere. În fond, este un rasist înrăit. În al doilea rând, ideea că bullyingul înseamnă că-ți place de cineva pune, practic, bazele abuzului domestic.

Evelyn pare profund jignită.

— E doar o carte. Nu e viața reală.

Becky oftează și se întoarce spre mine, iar Evelyn îi urmează exemplul. Deduc din asta că se așteaptă să contribuie și eu la discuție.

— Mie *Harry Potter* mi se pare cam nașpa, sincer, zic. Mi-aș dori să depășim momentul.

Becky și Evelyn se uită lung la mine. Am senzația că le-am stricat conversația, așa că mormăi o scuză și mă ridic de pe scaun, ieșind grăbită din sală. Uneori nu suport oamenii. Chestia asta probabil că e foarte nasoală pentru sănătatea mea mintală.

*

În orașul nostru sunt două școli stil grammar school: Harvey Greene Grammar School for Girls sau „Higgs“, cum i se spune mai des, și Truham Grammar School for Boys¹. În ciuda numelor însă, ambele acceptă și băieți, și fete în clasele a XII-a și-a XIII-a, ultimii doi ani de studiu, numiți și *sixth form*. Așa că, acum că am intrat într-a doișpea, a trebuit să fac față șuvoiului de băieți apăruiți subit în peisaj. Băieții de la Higgs au un statut asemănător creaturilor mitice și, odată ce-ți găsești un iubit *real*, ai ajuns în vârful ierarhiei sociale, dar, în ceea ce mă privește, dacă mă gândesc sau vorbesc prea mult despre „subiectul băieți“, îmi vine să mă împușc în față.

Chiar dacă m-ar pasiona chestiile astea, nu e ca și cum putem să ieșim cumva în evidență, având în vedere uniformele noastre mirifice. De obicei, elevii din anii terminali nu trebuie neapărat să poarte uniforme; în schimb, cei de la Higgs sunt obligați să poarte o uniformă oribilă. Tema cromatică este griul, ceea ce se potrivește de minune cu un loc atât de plictisitor.

Când ajung la dulăpiorul meu, descopăr pe ușă un post-it roz. Cineva a făcut pe el o săgeată care arată spre stânga, sugerând, probabil, că ar trebui să mă uit într-acolo. Agasată, întorc capul spre stânga. La câteva dulăpioare mai încolo văd încă un post-it. Și, pe peretele de la capătul culoarului, încă unul. Oamenii trec pe lângă

1 În sistemul britanic, așa-numitele grammar schools sunt instituții oarecum asemănătoare colegiilor naționale, care au atât clase de gimnaziu, cât și de liceu, și la care elevii sunt admiși pe baza unui examen. În traducere aproximativă, „Colegiul de Fete Harvey Greene“ și „Colegiul de Băieți Truham“ (N. t.).

ele, fără să le observe. Cred că oamenii nu prea au simțul observației. Ori asta, ori pur și simplu nu le pasă. În a doua categorie mă regăsesc și eu.

Smulg post-it-ul de pe ușa dulăpiorului și o pornesc agale spre următorul.

Uneori îmi place să-mi umplu timpul cu mărunțișuri de care altora nu le pasă. Îmi dă sentimentul că fac ceva important, în principal pentru că nu face nimeni altceva asta.

Acum e unul dintre acele momente.

Post-it-urile încep să apară peste tot.

Penultimul are pe el o săgeată care arată înainte și e lipit pe ușa unei săli de calculatoare de la etajul I, care e închisă. Geamul ușii e acoperit cu o pânză neagră. Această sală de calculatoare, C16, a fost închisă pentru renovare anul trecut, dar nu pare să se fi obosit cineva să înceapă lucrările. Mă cam întristează asta, drept să spun, dar deschid oricum ușa, intru și o închid în urma mea.

În sală e o fereastră lungă cât peretele, iar calculatoarele de-aici sunt niște măgăoaie. Cuburi solide. S-ar părea că m-am întors în timp, în anii '90.

Descopăr ultimul post-it pe peretele din fund. Pe el e scris un URL:

SOLITAIRE.CO.UK

Solitaire e un joc de cărți pe care-l joci de unul singur. Asta făceam de obicei în timpul orelor de informatică și

probabil că mi-a dezvoltat inteligența mai mult decât dacă
aș fi fost atentă la ore.

Și fix atunci cineva deschide ușa.

— Dumnezeule, la cât de vechi sunt calculatoarele
de-aici, probabil că sunt *interzise de lege*.

Mă întorc încet.

În fața ușii închise e un băiat.

— Parcă și aud simfonia hipnotică a conexiunii prin
dial-up, spune, cu un aer visător și, după un lung răstimp,
observă în sfârșit că nu e singur în încăpere.

Tipul ăsta arată ca toată lumea, nu e urât, dar nici
prea sexy — un băiat oarecare. Singurul lucru care-l
scoate în evidență este perechea de ochelari cu rame
mari și groase, pătrate, care-ți dă impresia că poartă
ochelari 3D, ca la cinema. E înalt și are cărare pe-o parte.
Într-o mână ține o cană, în cealaltă are o coală de hârtie
și agenda cu orarul.

Când mă vede, îi sticlesc ochii și jur pe ce-am mai
sfânt că i se fac cât cepele. Sare până la mine ca un leu
care-și atacă prada, cu atâta înverșunare, încât mă trag
înapoi, speriată că s-ar putea să mă strivească de-a bine-
lea. Se apleacă spre mine, astfel că ne mai despart doar
câțiva centimetri. Dincolo de propria mea reflexie în
ochelarii lui caraghios de mari, observ că are un ochi al-
bastru și unul verde. Heterocromie.

Rânjește ca un apucat.

— Victoria Spring! exclamă, ridicând brațele spre tavan.

Eu nu zic nimic, nici nu fac nimic. M-a luat durerea
de cap.

— Ești Victoria Spring, îmi spune, arătându-mi coala de hârtie din mână.

Pe ea e o fotografie. Cu mine. Dedesubt, cu litere minuscule, scrie: Victoria Spring, 11A. Fotografia a fost expusă pe un panou în apropierea cancelariei — într-a unșpea am fost reprezentanta clasei, în primul rând deoarece nimeni altcineva n-a vrut să facă treaba asta, așa că m-am oferit eu. Tuturor reprezentanților claselor li s-au făcut poze. A mea arată oribil. E de dinainte să mă tund, așa că seamănă cu fata din *The Ring*. Parcă nici n-aș avea față.

Mă uit în ochiul lui albastru.

— Ai smuls-o pur și simplu de pe panou?

Se trage un pic înapoi, parcă realizând că mi-a invadat spațiul personal. Are un zâmbet dement pe față.

— I-am promis cuiva că-l ajut să te găsească, spune, lovindu-și bărbia cu agenda. Un tip blond... cu pantaloni mulați... se plimba de colo-colo de parcă nu știa pe ce lume e...

Nu cunosc *niciun* tip — și cu siguranță nu unul blond — care să poarte pantaloni mulați.

Ridic din umeri.

— De unde ai știut că mă găsești aici?

Dă și el din umeri.

— N-am știut. Am intrat din cauza săgeții de pe ușă. Mi s-a părut că arată misterios. Și când colo, dau de tine! Ce coincidență *haioasă*!

Bea o gură din cana pe care o ține în mână.

— Te-am mai văzut, spune, continuând să zâmbească.

Fără să vreau, mijesc ochii la el. În mod cert, l-am mai văzut și eu la un moment dat pe holuri. Pe de altă parte, în mod la fel de cert, mi-aș aminti ochelarii ăștia oribili.

— Eu *nu* te-am mai văzut.

— Nici nu mă mir, îmi spune. Sunt într-a treispea, așa că n-aveai cum să mă vezi prea des. M-am transferat aici abia în septembrie, anul trecut. Am făcut clasa a doispea la Truham.

Asta explică totul. Patru luni nu-mi sunt de-ajuns să-mi întipăresc un chip în memorie.

— Deci, zice, bătând ușurel în cană. Care-i treaba *pe-aici*?

Fac un pas într-o parte și, fără tragere de inimă, îi arăt post-it-ul de pe perete. Întinde mâna și-l dezlipește.

— *Solitaire.co.uk*. Interesant! OK. Aș zice că am putea să resuscităm unul din computerele astea și să verificăm adresa, dar probabil că am sucomba amândoi până se-ncarcă Internet Explorer. Pun pariu pe cât vrei că pe toate e instalat Windows 95.

Se așază pe unul dintre scaunele rotative și se uită pe geam la peisajul suburban. Totul e luminat ca de o vâlvă-taie. Se vede până departe spre oraș și spre satele învecinate. Observă că mă uit și eu.

— Te face să-ți dorești să ieși afară, nu-i așa? mă întreabă, apoi oftează ca pentru sine. Am văzut un bătrân azi-dimineață în drum spre școală. Stătea în stația de autobuz cu căștile pe urechi, bătând ritmul cu mâinile pe genunchi și uitându-se spre cer. Cât de des vezi așa ceva? Un bătrân cu căști pe urechi. Mă întreb ce muzică asculta.

Te-aștepți să fie muzică clasică, dar ar putea fi orice. Mă întreb dacă era ceva trist.

Ridică picioarele și le întinde pe masă, încrucișate.

— Sper că nu, adaugă.

— Muzica tristă e OK, dacă e ascultată cu moderație, comentez eu.

Se întoarce spre mine și-și îndreaptă cravata.

— Categorie ești Victoria Spring, nu-i așa.

Ar trebui să fie o întrebare, dar mai degrabă afirmă asta, de parcă știe deja de mult răspunsul.

— Tori, îi spun, deliberat pe un ton plictisit. Mă cheamă Tori.

Bagă mâinile în buzunarele de la sacou. Eu îmi încrucișez brațele la piept.

— Ai mai fost aici până-acum? mă întreabă.

— Nu.

— Interesant! afirmă dând din cap.

— Ce? fac eu ochii mari și clatin din cap, la rândul meu.

— Ce *ce*?

— Ce anume e interesant?

Nu cred că aș putea să par mai apatică de-atât.

— Am venit amândoi să căutăm același lucru.

— Și care-i lucru-ăla?

— Un *răspuns*.

Ridic din sprâncene. El mă privește lung prin ochelari.

— Nu-i așa că misterele sunt *distractive*? Nu te fac curioasă?

Și în momentul ăsta îmi dau seama că, probabil, nu. Îmi dau seama că aș putea să ies de-aici și efectiv să mă

doară în cot de solitaire.co.uk sau de individul ăsta enervant și vorbăreț.

Dar, fiindcă mi s-a luat să-i suport aerele de superioritate, îmi scot rapid telefonul din buzunarul de la sacou, tastez solitaire.co.uk în browserul de internet și deschid pagina.

Aproape că-mi vine să râd când văd ce apare — e un blog fără postări. Blogul vreunui troll, probabil.

Ce pierdere de vreme!

Îi bag telefonul sub nas.

— Mister rezolvat, Sherlock!

La început continuă să rânjească, de parcă aş glumi, dar curând coboară privirea spre ecranul telefonului și, cu aerul că nu-i vine să creadă, îmi ia telefonul din mână.

— E... un blog fără postări..., spune, dar nu vorbește cu mine, ci cu sine și, deodată (nu știu cum se întâmplă asta), mi se face foarte, *foarte* milă de el.

Pentru că pare *întristat* la culme. Dă din cap și-mi înapoiază telefonul. Chiar nu știu ce să fac. Efectiv arată de parcă ar fi murit cineva.

— Păi, ăă..., mă foiesc eu în loc. Mă duc la oră.

— Nu, nu, stai! sare el lângă mine și ne privim față-n față.

Se lasă o tăcere extrem de stingheritoare.

El mă studiază, cu ochii mijiti, apoi se uită la poză, apoi din nou la mine, apoi iar la poză.

— Te-ai tuns!

Îmi mușc buza, reținându-mi o replică sarcastică.

— Da, îi zic sincer. Da, m-am tuns.

— Ce păr *lung* aveai!